

Sadašnja propast Dvora Windsora: *Pjesma Dana zahvalnosti*

Lyndon H. LaRouche, mlađi
20. studenog 2010.

“Mjesto zločina”

Neuspjeh Britanaca i pojmova pod britanskim utjecajem, pojmova o navodnim načelima ekonomije, mogu se kompetentno razumijeti jedino na način koji se podrazumijeva pod izjavom grabežljivaca: „Ukrali smo, pravo i pošteno“. To je viđenje britanskih ekonomista i srodnih duša koji donekle posjeduju smisao o tome što ustvari rade. To je isto načelo na kojem počiva pojam profesionalnog grabežljivca o usvojenom „pravednom samointeresu“ u lopovskoj profesiji, kao kod kraljice Elizabete II. „Mi [kraljevsko 'mi'] smo odlučili, i to je to“, bitna je premisa, među inim, „o tom što mi radimo“.

U onoj mjeri u kojoj takve „filozofije“ idu protiv prirode, velika carstva, kao što je ovo kojim upravljaju sad sa stupova britanskog sustava, propadaju zbog svojih vlastitih pretpostavljenih filozofija opće prakse. Takav je ključ konačne sudbine slugana imperijalnog saveza kad stvarnost preuzme u svoje ruke budalaštine grabežljivca o jednom naizgled nepobjedivom carstvu.

Stoga, s pravom se može reći da svi grijesi, kao ovi britanskog sustava i njegovih slugana, dolaze u konačnici na naplatu, a točno se to događa diljem svijeta, u vidu velike krize općeg sloma

White House Photo/Pete Souza

Ako njihove „filozofije“ idu protiv prirode, velika carstva budu uništena, piše LaRouche: „Takav je ključ konačne sudbine slugana imperijalnog saveza kad stvarnost preuzme u svoje ruke budalaštine grabežljivca o jednom naizgled nepobjedivom carstvu.“ Na slici, Obame u Backinghamskoj palači, 1. travnja 2009.

koji se sad odvija. Stoga, očigledno dokazljiv zaključak je da je postojanje Britanskog carstva i njegovih suučesnika bilo prekršaj protiv kompetentne primjene funkcije čovječanstva kao i protiv samog Stvoritelja. Objašnjenje navodim kasnije na ovim stranicama.

Kao što sam isticao tijekom primjedbi upućenih tijekom svog podnevnog izvješća skupinama iz vodstva danas, globalno pitanje s kojim se suočuje svijet danas, nije „koja stranka“; niti Britansko carstvo, niti proizvod bilo kojih planova koji se danas pokušavaju, ne će nadvladati ishod sadašnje svjetske, krize gospodarske propasti.

Umjesto toga, pitanje o kojem ovisi sudbina svijeta sada jest: što, i zašto, je sada pred nama obrazac krize sloma fizičke ekonomije nacija, obrazac čiji je izraz trenutno prevladavajuća sklonost, čak daleko van tek ozbiljne krize, prema, ustvari, osigurano zlom udesu nacija obiju Amerika i Europe.

Radi se o udesu čiji izraz je neuspjeh, do sada, koji je u procesu uništenja svojih autora u svom toku sadašnje, globalne krize propasti: Imamo tako ustvari sotonski plan lorda Jacoba Rotschilda, plan uništenja „Vestfalskog sustava“. To znači da sadašnji nasrt posljedica kršenja tog odličnog Vestfalskog mira, uspostavljenog 1648.g. u svrhu okončanja, tada, stoljeća i pol religijskog ratovanja, stoljeća i pol ratovanja započetog istjerivanjem židova iz Španjolske. Vestfalija je ponudila bijeg iz razdoblja stalnog takvog ratovanja koje je uzelo svoj najgori oblik kao ishod zločina Henryja VIII, engleskog neslavnog seksualnog manijaka i kasnijeg pogoršanja tog ratovanja uspostavljanjem modernog liberalizma nove Mletačke stranke Paola Sarpija.

Takav je zločin tijela koje je postalo Britanskim carstvom, i posljedična vrsta

Britanski kralj Edward VII je krivac za 1. svjetski rat između ostalih tragedija. Bio je prvi monarh Dvora Saxe-Coburg i Gotha, koju je njegov sin, George V preimenovao u Dvor Windsora.

prijeteće kobi koja sada silazi nad čovječanstvo.

Danas, tako, među nekim istaknutim azijskim nacijama, kao što su Kina, Južna Koreja, Japan, Indija i druge, područne okolnosti tamo nisu toliko beznadne kao u prekoatlantskom području; no, čak i te azijske nacije ne mogu izbjeći globalne posljedice lančane reakcije sadašnjeg nasrta usmjerenja prema općem slomu gospodarstava prekoatlantskog sektora. Svi su oni žrtve kao sudionici u sadašnjem svjetskom sustavu sa središtem u Londonu.

Stoga sadašnja prijetnja udesa je globalna; slom imperijalističkog sustava

kojeg predstavlja sadašnja Inter Alpha grupa Britanskog carstva, neizbježan je na ovaj, ili onaj način. Krivnja nacija općenito je njihova sukrovnja u tom sustavu sadašnjeg nasrta njihove zle kobi.

Ovo je isto Britansko carstvo, koje je uz sukrovnica, zloglasnog habsburškog princa Metternicha, orkestriralo imperijalni sustav napoleonskih ratova u Europi, provodilo proces robovlasništva koji je doveo do velikog građanskog rata unutar Sjedinjenih Država, i koje je pokrenulo, nakon 1890. svrgnuće njemačkog kancelara Bismarcka, zamah svjetskih razmjera „geopolitičkog“, „stalnog ratovanja i revolucije“ što je navijestio i djelomično provodio Alexander Helphand („Parvus“), agent trgovanja oružjem, sve do sadašnjeg časa ovog najnovijeg izvješća.

Na taj način, britanski savez s Japanom iz 1890.-ih, kojeg je skovao britanski princ od Walesa, postao je uzrokom naknadnog proširenja tog saveza ratovanja na rat istog saveza 1905.g. protiv Rusije, na sramotne Balkanske ratove koje je pokrenuo austrijski Kaiser a upravljao im London, vodeći do (1.) 1. svjetskog rata, i naknadnog uspona fašizma uključujući i britansko usmjeravani uspon Hitlera što je dovelo do (2.) 2. svjetskog rata; (3.) pokretanja 1946.g. plana „preventivnog nuklearnog“ rata Winstona Churchilla i Bertranda Russella protiv Sovjetskog Saveza; (4.) sloma američkog gospodarstva pokrenutog umorstvom Johna F. Kennedyja i Roberta Kennedyja; (5.) katastrofalnog pada gospodarstva prekoatlantskog svijeta općenito, kojeg je marionetska uloga izbora američkog Predsjednika Richarda M. Nixona pokrenula rušenjem Bretton Woodskog sustava čvrstog valutnog tečaja, kojeg je stvorio Predsjednik Franklin D. Roosevelt; i (6.) naknadnih uloga Alana Greenspana, agenta J.P. Morgana u uništenju američkog gospodarstva od strane Wall Streeta, iznutra i izvana. Svi

ovi, naizgled različit događaji, i još više toga, bile su plod s istog britanskog imperijalnog izvora.

Sve se to odvijalo, kao slijed žetvi s jedinstvenog porodičnog stabla, (1.) nakon pokretanja Sedmogodišnjeg rata koji je okončan 1763.g.; (2.) preko nastanka novorođenog Britanskog carstva, koje se nastavilo nastavkom nakana pokrenutih Pariškim mirom 1763.g., pokrenutog, jednom, (3.) u vidu upravljanja Francuskom revolucijom i (4.) Napoleonskim ratovima, koji su se vodili uglavnom preko Britanskog MVPa ['Foreign Office'-a] stvorenog 1782.g., te zatim (5.) ponovnim pokretanjem britanskog partnerstva s habsburškim princem Metternichom u rukovođenju njihovog odabranika, marionete Napoleona Bonaparte-a, koji je bio s dobrim razlogom oženjen habsburškom princezom, nakon što je otjerao protuhabsburgovku Josephine.

Do svega ovog, kao i u većim ranijim odlomcima znane svjetske povijesti, došlo je zbog relativne šake pojedinaca, koji su postali vodeći ljudi i igrali ulogu koju su im pružile velike sile, koristeći ih, i u velikoj mjeri, postavljajući ih na vlast, a zatim, često, uništivši ih.

Neki pojedinci uistinu su oblikovali povijest u većoj ili manjoj mjeri, no to se, uz rijetke iznimke, događa samo kad masa moćnih vladajućih kombinacija upliva dopusti da ih iskoriste, barem privremeno, odabrani pojedinci koji donose odluke i kratkovremeno vode. Britansko korištenje američkog marionetskog Predsjednika Baracka Obame oslikava taj slučaj. Životinjsko carstvo je kraljevstvo brutalnosti; no zločini čovjeka protiv čovječanstva su zločini počinjeni hirovima ljudske volje.

Sada, u ovom času, na oba načina, ili udesom, ili pokretanjem oprečnog usmjerenja obnove pod vodstvom Sjedinjenih Država, britanski imperija-

listički sustav pod Elizabetom II. osuđen je na rani odlazak s političke scene, na ovaj ili onaj način. Tim su putem sva carstva u konačnici propala. Jedina važna dvojba glede ishoda ovog sukoba je, hoće li, ili ne, naš Američki sustav političke ekonomije biti, ili ne biti: hoće li trijumfirati, kao što bi mogao i morao, i zamijeniti Inter Alpha sustav, kojeg će u svakom slučaju uskoro sudbina neizbježno dokrajčiti. Sad je pred nama budući udes kojeg je Inter-Alpha grupa proizvela; ako ga ne porazimo, ili inače, taj Sustav je osudio na propast i sebe samog i planet na što bi vjerojatno postao najgori mračni vijek u dosad znanoj povijesti ovog planeta.

Britansko carstvo ne bi moglo drukčije raditi; taj Dodo snijeo je svoje zadnje jaje. Sad je na nama da radimo i sve to promijenimo, dok je ta promjena još u našoj moći da odstranimo zlo koje to Britansko carstvo sad predstavlja.

Ni na kakav način sadašnja odlika samog Britanskog sustava ne može sada izbjeći svoj udes koji mu je, takoreći aksiomatski prirodan po svom karakteru. Da li ćemo mi Amerikanci pobijediti, ili ne, sam Britanski imperijalni sustav sad je osuđen na skorbu smrt, na ovaj ili onaj način, malo ranije ili malo kasnije. Pitanje je, u biti, koliko će štetu, koju prouzrokuje Britansko carstvo, sada nastaviti podnositi kukavičluk moćnih institucija kao što je ropski poslušni američki Kongres, sada?

Jedina sigurna mogućnost za Britaniju

Međutim, nemojte počinuti grješku zamišljajući da to znači da pretpostavljam da je samo Ujedinjeno Kraljevstvo, za razliku od Britanskog carstva, osuđeno

Library of Congress

Sir Winston Churchill, sa sinom Randolphom i unukom Winstonom. Nakon smrti Predsjednika Franklina Roosevelta, pokrenuo je Hladni rat i plan „preventivnog nuklearnog rata“ protiv Sovjetskog Saveza.

na propast zbog ovog što bi moglo biti pobjeda naše nacije nad sadašnjim nasrtom planetarnog „novog mračnog vijeka“. U slučaju da Sjedinjene Države i srednje Europa prežive sadašnji nasrt pada, mogućnost postoji, no samo mogućnost, za Ujedinjeno Kraljevstvo da i ono preživi; samo Britansko carstvo kao takovo, ne Ujedinjeno Kraljevstvo, gdje Inter-Alpha grupa kao simbol carstva, moraju, u svakom slučaju, propasti na ovaj ili onaj način.

Sukladno tome, mogli bismo se nadati, mogućnosti reformi U.K.-a, putem kojih bi ono postalo država nacija s dobrim

posebnim odnosima s nekim drugim dijelovima svijeta, to bi se moglo postići, nužno uz pomoć reformi jednakih onoj Glassa i Steagalla iz 1933.g. Korisne vrste povijesno stečenih kulturnih potencijala koji su trenutno zarobljeni u sustavima vlasti sadašnjeg Ujedinjenog Kraljevstva, mogli bi biti, i vjerojatno bi bili, ponovno aktivirani i imali korisnu civilizacijsku ulogu, kad bi postojalo opredjeljenje učiniti tako u namjer(ava)-nim poslije-imperijalnim okolnostima.

Razmotrite iskustvo poraza koji je brutalnoj tiraniji nanio Henry VII Engleske. Razmotrite genija kojeg je kasnije naslijedio kroz razradu strategije Niccola Machiavellija, blagoslove naslijeđene od takvih velikih mislilaca kao što su Shakespeare, i Percy Bysshe Shelley, kao i radova Gottfrieda Leibniza u korist Engleske pod kraljicom Annom: sve to treba uzeti kao znakove takve mogućnosti. Nacija Italije je, tako, preživjela kraj Rimskog carstva (barem sjeverni krajevi), iako usprkos čak groznih posljedica nedostatka izgradnje koje su bile nakane programa *Casa per il Mezzogiorno*.

Ovakvo viđenje britanskih mogućih izgleda da uživaju dobrobiti griješnikova otkupljenja, koje sam baš naveo, i to nije izgled koji bi se mogao mjeriti pukim nagađanjem; to je stvar izvjesnih, iako rijetko razmatranih zakonitosti fizikalne znanosti, zakonitosti razmatrane u svijetlu rada engleskih nasljednika rada sljedbenika velikih renesansnih znanstvenika Fillipa Brunelleschija i Nikole Kuzanskog, te isto tako Kuzinih sljedbenika Leonarda da Vincija, Johanesa Keplera i radova s tom zajedničkom svrhom koja je posebice bila svrha Gottfrieda Leibniza u vrijeme njegovih nastojanja u tom smjeru za vrijeme vladavine kraljice Anne. Pojašnjavam.

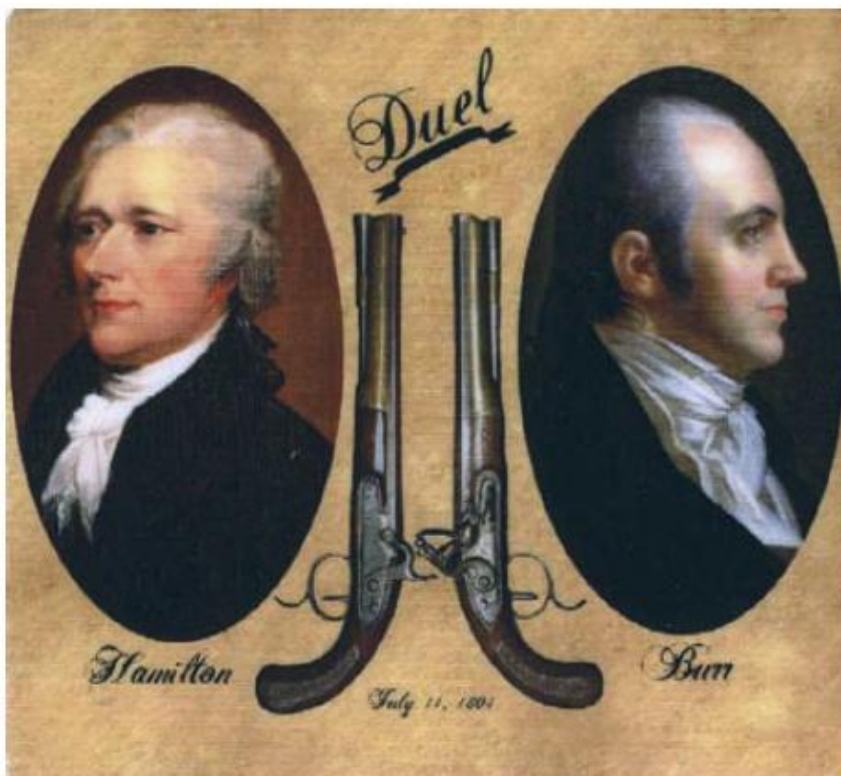
Pravo viđenje gradiva Britanije leži u ovom pitanju: Koji sustav? Britanski imperijalni sustav? Ili, drukčiji britanski

sustav koji bi se mogao odabrati kao put izbjegavanja srozavanja u sadašnji nasrt udesa zbog sadašnje politike Britanskog sustava. Značilo bi to izbjegavanje udesa koje ovisi o uvjetu da naš vlastiti američki ustavni sustav preživi. „Preživi“, ovisi o odluci koju Sjedinjene Države trebaju donijeti, uskoro, i to u ranoj fazi razvoja sadašnje tekuće i sve šire krize globalne propasti. Tvrdnja glede toga mogla bi se izraziti kako slijedi.

Tvrdnja

Američki ustavni sustav političke ekonomije u biti je, u svojoj primjeni, načelni plan fizičko-ekonomskog sustava, koji se razlikuje sustavno, i oprečan je od monetarističkog sustava čije se tradicije vide u vladavini mletačkog sustava i njegovih britanskih imperijalnih posljedica. Od utemeljenja našeg Američkog sustava u Novoj Engleskoj, značajni plan Američkog sustava bio je nastavljanje stečevine specifičnog razvoja kolonije Massachusettskog Zaljeva sve dok je funkcionirao pod svojom izvornom poveljom, to jest do britanskog povlačenja te povelje. Britanski sustav koliko znamo njega i njegovu povijest, predstavlja suprotnost, u biti grabežljivi oblik monetarističkog sustava, umjesto fizičko ekonomskog sustava kojeg smo iznjedrili usvajanjem Saveznog Ustava izrađenog pod utjecajem Alexander Hamiltonove koncepcije nacionalnog bankarstva. Naš je sustav, sustav nacionalnog bankarstva, bez kojeg Savezna republika ne bi mogla vidjeti svijetlo dana, niti bi naš nacionalni ustavni sustav preživio okolnosti polije 1872.g. bez tog Ustava, bez velikog glavnog načela njegovog Predgovora, te bez njegovih bitnih odred-bi uspostave nacionalnog bankarstva.

Takvo je, od tog vremena, porijeklo bitne razlike političko ekonomskog načela između dvaju odudarajućih svjetskih sustava koji se služe engleskim jezikom.

Američki sustav političke ekonomije i nacionalnog bankarstva, vs. Britanskog sustava monetarizma: personificirano u Alexanderu Hamiltonu i Aaronu Burru. Britanski agent i izdajica Burr, koji je osnovao Bank of Manhattan, ubio je Hamiltona u dvoboju, u veljači 1804.

Odatle, tako, imamo Američki sustav političke ekonomije nasuprot sustavno monetarističkog (t.j. sarpijevskog „novomletačkog“) oblika britanskog sustava, različitost usporediva s odvajanjem ljudskog društva, kakvog naš Američki sustav određuje, od u biti pljačkaškog sustava monetarizma, Britanskog imperijalnog sustava, do dana današnjeg. Načelo sustavnog gledišta onih koji su žrtve svojstava Britanskog sustava, sastoji se, do sada, jedino od urođeno životinjskog pojma vladajućeg, glupog načela užitka i boli, kao što je to propisao Adama Smith, de facto učenik Paola Sarpija, u svom djelu iz 1759.g. **Teorija moralnih osjećaja.**

Sustavna različitost Američkog sustava političke ekonomije i sustava našeg stalnog, drevnog, glavnog protivnika, Britanskog carstva, očigledna je, barem onim dobro odgojenim Amerikancima koji nisu ni neznalice niti, inače, gadno zbunjeni u svom znanju tog predmeta.

Slučaj koji oslikava zapanjujuće veličanstvenu gospodarsku obnovu SADA u vrijeme velikog Predsjednika, kao što je bio Abraham Lincoln ranije, i Franklin Delano Roosevelt kasnije, bjelodano je utvrdio tu različitost. No, suprotan učinak pružilo je postavljanje ropskog nitkova Wall Street-a, senatora Harryja S. Trumana, za Predsjednika nakon smrti Predsjednika Roosevelta, što je pokrenulo zloglasni teror „desnog krila“ protiv stanovništva SADA, pokrenutog pod Predsjednikom Trumanom i nastavljenog kao nasljeđe posljedica Trumanove ludorije

sve do današnjeg dana. Upravo to se nastavilo kao korijen moralnog i gospodarskog gnjileža među nama unutar Sjedinjenih Država danas.

Unatoč gotovo izgonu znanja iz glava našeg stanovništva, znanja o stvarnim načelima na kojima je naša republika osnovana i doživjela svoj razvoj, istinsko značenje „Američki“ [sustav] još uvijek vrebava, iako možda izgleda praktički sakriven između izgleda sablasnih sjena naše prave, domoljubne tradicije, i još uvijek odoljeva zaboravu, praktički unutar stečevine našeg temeljnog ustavnog zakona kao da nam je u kosti usađen.

Stoga, razmotrite dublji smisao posljedica te razlike tih dviju međusobno oprečnih struja u našoj sadašnjoj tradiciji, domoljubnoj koja je odredila jedinstveno originalni bankovni sustav naše Savezne Republike, kako ga je otkrio genije Alexander Hamiltona, i

suprotni, korumpirajući utjecaj društvene bolesti, utjecaj širenja Britanskog liberalizma. Potonji, Liberalizam, svojstveno je nemoralni utjecaj ka zlu, koji je došao u našu republiku putem kanala kao što je zloglasni Judge Lowell i drugi agenti financijskih interesa *Britanske istočnoindijske tvrtke*, koji su vukli korijene, tada kao i sada, od bostonskog bankovnog sustava i Banke Manhattan izdajice Aarona Burra.

Razlika je sustavna: Riemann

U svrhu pojašnjenja sustavnih odlika razlike američkih torijevskih izdajica, na jednoj strani, mora se raspoznati da naša odanost odjecima naše stalne tradicije ima svoj izraz kao ustvari parafraza zaključne rečenice načela u Bernhard Riemannovoj docentskoj dizertaciji iz 1854.g.. To jest:

Moramo, sad, otići iz matematičke domene novčanog sustava kao takvog, i svratiti pozornost na razliku između Američkog od Britanskog sustava, u neku ruku obuhvaćajući izraze fizičko-ekonomskih od naprosto monetarističkih sustava.

Sa fizikalnog stajališta, fizički sustav ekonomije povezan s funkcijama kolonije Massachusetts-kog zaljeva pod njenom originalnom poveljom, mora se staviti u klasu fizički protuentropijskog sustava, kao da pokazuje iste zakonitosti, koje su ranije bile izražene u radu kao što je Gottfried Leibnizov i naknadno, u otkrićima koja se podrazumijevaju u Bernhard Riemannovoj docentskoj dizertaciji iz 1854.g.: to su slučajevi kod kojih je povećanje proizvodne moći radne snage bilo, kao i kod Alexandera Hamiltona glavno obilježje ekonomskog sustava dostojnog temeljnim načelima Saveznog Ustava.

Kao što ću ponovno izraziti uz posebno isticanje kasnije u ovom izvješću: kod Britanskog sustava svjetskog imperijaliz-

ma funkcionirajući pod krinkom Inter-Alpha grupe danas, mehanička, naprosto monetaristička dobit trgovanja, mjerena u vidu zapaženog užitka, ili boli, radije nego ostvarenja napretka ljudskih uvjeta, glavni je faktor. Ne postoje objektivno zdravi, fizički oblici funkcionalne vrijednosti u skupu vrijednosti kojim se rukovodi Britanski imperijalistički sustav. Sam po sebi kroy Britanskog sustava ima svoj vlastiti izraz slično opakom obliku spolne bolesti, kao kulturno obilježje koje se prenijelo na američki život kao odraz korupcije koja se nas zrači iz izvora unutar Britanskog sustava.

Kontrolom javnog mnijenja putem kojeg se odlučuje da li se će određene, tekuće vladajuće dnevne navike, kao što je sklop populariziranih hirova, smatrati da su ili bolne, ili privremeno ugodne, delfsko visoko svećenstvo Britanskog sustava, kao babilonsko svećenstvo još ranijeg doba, kontrolira želje i struk siromašnih, zbunjenih podanika, onih među žrtvama koje bi se prilično točno moglo naznačiti kao tadašnji brutalni oblik tog carstva, oblik takvih kontrolnih mehanizama društvene kontrole, glede takvih tekućih odabira podizanja i spuštanja ili nacija, ili ruba ženskih haljina.

To je ključ raspoznavanja dubinskih uzroka nasrta neizbježivog udesa sadašnjeg Britanskog sustava. Pitanje je, hoće li ta struja odvesti današnje nacije svijeta u isti udes koji sad prijete daljnjem postojanju sadašnjeg Britanskog carstva?

Pojašnjavam, kako slijedi.

Završnica u sustavu

Najjednostavnije pojašnjenje neizbježivosti udesa sadašnjeg Britanskog sustava, nalazi se u ovim razmatranjima.

Jedina sadašnja mogućnost sprječavanja globalne katastrofe čovječanstva, leži u izboru mogućnosti, koje mi označavamo

White House Photo/Pete Souza

Napori Britanskog carstva s ciljem uništenja Sjedinjenih Država i Njemačke potenciraju uporabu „pripomoći od razbješnelih, čak i pakosno zaluđenih skupina stanovništva, kao što su takozvani „zeleni“, za zabranu uporabe nuklearne energije.“ Lijevo: Predsjednik Obama u posjetu tvornici električnih automobila u Kansas Cityju, promičući svoju agendu „čiste energije“. (Pitanje je, što daje električnu struju autima, nuklearke ili vjetrenjače? Dole: Prosvjed protiv nuklearne energije u Njemačkoj, 6. studenog 2010.

EIRNS/James Flea

kao porast u općenitoj primjeni relativne gustoće protoka energije, što se vidi u povećanju fizičko kapitalnih ulaganja nacije u te, od životne važnosti, primjene načina gustoće protoka energije u svojoj fizičkoj ekonomiji, i to po glavi i po četvornom kilometru nacionalnog teritorija. Sad smo dosegli razinu takvog razvoja, da, u postojećim prilikama, samo gustoće protoka energije ne manje od onih kod tehnologija nuklearne fisije ili skore termonuklearne fuzije, a na to upućuju usmjerenja tekućih političko-ekonomskih mjera Indije i Kine, u stanju su održati sadašnje razine pučanstva ovog i budućeg svijeta u relativno bliskoj budućnosti. Moramo napustiti sve vrste oblikovanja politike u praksi, koje se odupiru posljedicama hitnog naglašavanja nuklearne fisije, termonuklearne fuzije i još viših svojstava, jer o posljedicama toga absolutno ovisi svaki civilizirani oblik ljudskog života diljem planeta.

Načelo, koje ova sadašnja nužda i ona bliske budućnosti predstavljaju, već u najmanju ruku dosiže starost vremena Eshilove prešutne obrane načela, koje danas možemo točnije naznačiti kao

načelo gustoće protoka energije, u njegovu radu **Prometejeve** trilogije: obrana načela po kojem se društvo ljudskih bića razlikuje od običaja kojima upravljaju užitak i bol kod majmuna i modernih liberala.

Sve su kulture koje bi ustrajale u oslonu na primitivnije gustoće protoka energije, kao ove koje koriste vjetrenjače i/ili solarne kolektore, sad već osuđene na ranu propast u katastrofalnom padu svoje potencijalne relativne gustoće napućenosti, pa čak i na rani kraj svog vlastitog daljnjeg postojanja kao kulture, i time (osuđene) na samozadani kraj samog postojanja nacionalnosti koje uporno prijanjaju uz bezumlje urođeno glupavim pojmovima, onih s „mekom glavom“, o takozvanim „mekim ['soft'] tehnologijama.

Odatle postojeći slučaj nastojanja Britanskog carstva s ciljem uništenja Sjedinjenih Država, uvelike potencira uporabu pripomoći razbješnelih, čak i pakosno zaluđenih skupina stanovništva, kao što su takozvani „zeleni“, za zabranu uporabe nuklearne energije u zemljama kao Sjedinjene Države i Savezna Republika Njemačka. Tako se radilo u vrijeme kad je nuklearna energija vodeća odlika razvoja nacija kao Kina i Indija i druge važne azijske zemlje. Najekonomičniji način kojim ćete uništiti naciju svakog naroda je navesti taj narod da se sam svojevljno uništi, kao što su to radili na propast osuđeni barbari danas i u prošlosti, namećući korištenje nazadnih izvora niske gustoće protoka energije, kao praktički vjerski fanatičnu ovisnost kod određenih izluđenih sekcija svog vlastitog pučanstva, kao što je, najtipičnije, ovisnost o urođeno neuspješnim, razornim, takozvanim, „zelenim tehnologijama“.

To je slučaj sustavne bolesti modernih nacija. Što je, naprimjer, već bilo tako kod drevnih?

Delfsko prokletstvo Europe

Ne zanemarujući utjecaje koje su vršile ranije drevne kulture, uključujući i one blisko-azijskih imperijalizama i njima sličnih, glavni izraz onog što je postalo globalno proširena hegemonija europskih kulturnih žica, jest onaj kojeg možemo slijediti do drevne uloge monetarističkih pomorskih kultura sredozemnog područja, i njihove uključene povezanosti s, u biti, sotonskim kultom organizirane političko ekonomske pomorske sile sa središtem, u njenom očiglednom porijeklu u Delfima i kultu Apolona-Dionizija.

Naprimjer:

Sadržaj nažalost krnjih ostataka Eshilove **Prometejeve** trilogije, koju poznajemo sada, u spletu s pisanjima vodećeg

protivnika Delfa, Platona, daje nam najbolje vodeće pokazatelje soja sadašnje neprekidne prijetnje čovječanstvu koju su Delfi predstavljali od vremena Plutarha, visokog svećenika tog kulta u vremenima carskog Rima. Odatle imamo slučajeve uloge upliva modernog fašizma kod sljedbenika kulta „kreativne destrukcije“, koja je nastavak kulta kod napr. Friedricha Niezschea u nacističkom vremenu Wenera Sombarta, i Josepha Shumpetera i njegovih sljedbenika. Ti su sljedbenici bili tipičan primjer sablažnjivih uloga britanskih Premijera kao Harold Wilson i Tony Blair, skup slučajeva koji nam pružaju prikladni i slikovit prikaz prirode politike „kreativne destrukcije“, uzimajući kao model takve slučajeve kao Adolfa Hitlera 1939.g. i njegove naknadne obrade takozvane „zdravstvene skrbi“ za navodne „beskorisne izjelice“, i slične „reforme zdravstva“ i kod američkog Predsjednika Baracka Obame i zastupnice američkog Doma zastupnice Nancy Pelosi, oponašajući [reformu] Tonyja Blaira.

Takva su usmjerenja u donošenju političkih mjera sada kao i tada, pod Adolfom Hitlerom, ili, danas pod Barackom Obamom i dolazećom vidljivo republikanskom većinom u Kongresu SADA. Takvi su vodeći izrazi modernog fašizma, obuhvaćajući zapažene slučajeve vodećih sklonosti kod Predsjednika Theodorea Roosevelta, Woodrow Wilsona, Calvina Coolidgea, Harryja S. Trumana, Richarda Nixona, dvojice Predsjednika Bush, umobolesnog slučaja znanog kao Barack Obama, te slučajevima kao slučaj Adolfa Hitlera i njemu sličnih.

Ovaj primjerak navedenih ličnosti ne treba se uzeti tek simboličnim. Bez razumijevanja načina na koje ta delfska tradicija modernog europskog fašizma i njemu slično pokazuje odraz i Rimskog carstva, i, još značajnije, modernih sklonosti prema fašizmu čije tragove možemo pratiti od [rimskih] Cezara, kao

što sam upravo naznačio neke značajne primjere ovdje, ne može biti kompetentnog plana nove promjene politike nužne za spas civilizacije, globalno, od nasrta planetarnog, novog mračnog vijeka koji neposredno prijeti, naročito cijeloj Europi i Sjedinjenim Državama danas.

Aktualni ljudski um

Baš sam nedavno dao u tisak dokument pod naslovom „Razaranje razaranja razaranja“,¹ čija je bitna svrha uvesti sustavni oblik definicije nužnog soja povijesno upućenog pristupa kamo svrstati bitnu različitost životinjskog mozga od tih viših odlika potencijala absolutne različitosti individualnog ljudskog uma od pukih sustava osjetilnih zapažanja.

Taj objavljeni rad imao je težište u bitnoj građi svoje nakane baciti pogled dalje od Aslbert Einsteinovog hrvanja s krajnje provokativnim, i, do dometa [njegoval] istraživanja, najplodonosnije stimulativnim prijedlogom kojeg predstavlja Francuz Louis de Broglie (1892.-1987.) u svom radu. Svrha usvajanja tog pristupa obradi neriješenih sjecišta glavnih viđenja Einsteina i de Brogliea je stvaranje okružja u kojem treba prikazati različitost razvojnih procesa aktualnog ljudskog uma, od uobičajenih zabluda koje krivo smještaju ideje unutar područja prostih procesa osjetilnih zapažanja kao takvih, kao da su, tako, one tek „puka mišljenja“.

Glede toga, spoj Einsteinova viđenja genija Johannesa Keplera, i provokativnih prijedloga, koji još čekaju rješenje, a koji se podrazumijevaju u vodećem radu de Brogliea, ima zasebno mjesto važnosti kod pregleda sad već nazirućeg potencijala promjene tumačenja pojma Periodične tablice kemije. Upućujem tu na obradu mojih suradnika građe nužnih pojašnjenja redukcionističkih čitanja

naznačene eksperimentalne građe Periodične tablice glede svestranosti kozmičkog zračenja koja zahtjeva nadomještanje pojmova prostora i vremena pojmom prostorvremena područja kozmičkog zračenja. Uloge zračenja Sunčevog sustava i naše vlastite galaksije, kao što su anomalna svojstva Rakove maglice u našoj galaksiji, na uvid u građu koja se odnosi na takve pojave kao što je upravljanje živućih procesa u Zemljinom okolišu, tipičan je primjer pritisaka koji zahtjevaju svježije pristupe građi tog područja. Nužda okončanja tvrdoglavo ustrajnih, aksiomatskih pretpostavki ontološke razdjeljenosti prostora od vremena, tipičan je primjer šire slike dotičnih važnih problema.

Moje vlastito znanje o stvarima koje se tiču ljudskog uma nalazi se, uglavnom, u mom razvijenom uvidu, kao što je moja uloga jednog svjetski uglednog, ustvari, najuspješnijeg ekonomiste na polju dugoročnog predviđanja. Traganje za pravim načelom na kojem počiva moj ustrajni uspjeh, izražava se isto tako u bitnoj funkciji ljudskog uma, kao i u ekonomiji, naročito jer se s tim suočujemo u obradi ontoloških pitanja koje postavljaju naponi određivanja građe fizičke ekonomije uz dostupnu poboljšanu preciznost. Ukratko, samo ispitivanjem utjecaja ljudskog uma u oblikovanju obrazaca ponašanja tog ljudskog uma glede rada na polju oblikovanja ekonomske politike na globalnoj, ili mnogo široj razini, suočavamo se, na najplodonosniji način, s vidom masovnog ponašanja nacije i među nacijama, a to razotkriva najdublje i načelne vidove dugoročnog ljudskog ponašanja, obuhvaćajući i ulogu zakonitosti univerzalnih fizičkih procesa.

Koje svojstvo ljudskog uma usklađuje procese u relativno vrlo malom glede učinaka na dugoročnoj, globalnoj razini? Koja je uloga potencijala za izražavanje strogo Klasične umjetničke kompozicije, glede njenog jedinstvenog

¹ www.larouchepub.com/lar/2010/3746destruction.html, ili www.larouchepac.com/node/16527

položaja kao uloge na kojoj počivaju Klasično-umjetnički modeli kompozicije, i, stoga, ljudskog stvaralaštva općenito, na području fizikalne znanosti?

Zadnjih desetljeća, nakon zadnjih godina 1. i 2. svjetskog rata, zaokupilo me je proučavanje korijena sukoba među najgorim redukcionistima, kao što je par poklonika Bertranda Russella, kao dvojica „tvorničkih škartova“, profesor Norbert Wiener i John von Neumann. Obojicu su izbacili s Göttingenškog sveučilišta zbog nesposobnosti, u različito vrijeme, no iz istog razloga, izbacili su ih iz poznatog, iako uglavnom, uspješno propalog, David Hilbertovog, tamošnjeg matematičkog projekta.²

Sljedeće napomene glede te građe imaju značajno praktično značenje u ovom sadašnjem sklopu. Čovjek može to uzeti također i kao slavne obrade besmrtnosti duše Platona i Mojsija Mendelssohna, kao u Mendelssohnovom **Fedonu**.

Barem od vremena Platona mora se raspoznati na izravan način, da ljudski um nije određen uobičajenim pojmovima funkcija osjetilnih zapažanja, te da se moći svojevoljnog stvaralaštva aktualnog ljudskog uma, koje ne postoje kod životinja, ne mogu pripisati funkcijama

² Bez sumnje Wienerov udio u predstavljanju slučaja koji je dobio ime automatika, imao je važno značenje u to vrijeme. Uistinu, unatoč mog sustavnog odbacivanja Wienerove fizikalne dogme, uporaba elektronički rafiniranih kontrolnih mehanizama u području proizvodnje, bila je i ostaje ekonomski značajna na najočitiji način. Upravo isto grubo mehaničko poricanje uloge ljudskog stvaralaštva, različitog od naprosto dosjetljivih uporaba elektronskih sustava kontrole, bilo je u pitanju kod mojih moralnih i znanstvenih prigovora Wieneru od samog početka. Hilbertov projekt već je uspješno dokazao da je Wienerova glavna, predložena teza bila sustavni promašaj. Kasniji dokaz Hilbertovim neuspjehom bio je, sam po sebi, značajno znanstveno dostignuće. Vidi „Bijeg od Hilbertovog 'Zeta' X: Crtanje karte Kozmosa!“

www.larouchepub.com/eiw/public/2010/2010_10-19/2010-11/pdf/04-24_3711.pdf

osjetilnog zapažanja kao takvog. Stoga, Mojsije Mendelssohn, u svom **Fedonu**, u biti izravno izražava Platona, prepoznajući besmrtno značenje ustvari stvaralačkih, potencijalnih moći čovjekova uma, kao jedinstveni izraz potencijalne besmrtnosti ljudske duše, besmrtnosti koja ne postoji u točnosti osjetila, a ipak, postoji u proizvodu znanom kao funkcija znanosti, ali i kao djelatnost koja se izvorno nalazi unutar izraza Klasičnih načina umjetničkog stvaralaštva, a izražava se kao umjetničko stvaralaštvo u modelu fizikalnog znanstvenog stvaralaštva. Često sam navodio Albert Einsteinov posebni odnos sa svojom violinom, kao prikladnu sliku toga.

Dakle, znanstveniku koji nije prožet Klasičnom umjetničkom kompozicijom, nedostaje određena bitna ljudska odlika nužna u kompetentnom vršenju svoje profesije. On ili ona, stoga, imaju nedostatak važnog i nužnog potencijala znanstvenog stvaralaštva glede, najizričnije, pojmova univerzalnih načela. Privrženost prevarantskom mitu Isaac Newtonaovog navodnog otkrića gravitacije, od strane mnogih inače inteligentnih, čak i nadarenih znanstvenih umova koje sam poznao lično i profesionalno, tipičan je primjer širenja pokvarenosti koja se susreće među inače uglednim ličnostima znanosti poslijeratnih—poslije 2. Svjetskog rata—i ranijih pokoljenja. Odatle sjeme, čak i u redovima znanosti, opadanja stvaralaštva u transatlantskim kulturama nakon smrti američkog Predsjednika Franklina D. Roosevelta, gdje tipičan primjer pružaju divljački napadi pro-egzistencijalističkog, poslijeratnog, Kongresa za slobodu kulture (CCFa) protiv aktualnog Klasično-umjetničkog stvaralaštva, i srodne znanstvene nekompetentnosti koja se odražava u funkcijama kambriškog, russell-itskog izdanka znanog kao Međunarodni Institut za primjenjenu analizu sistema (IIASA). To su tipični izrazi te kulturno i znanstveno uprošćavajuće mentalne patologije.

Kao što sam davao osvrte na ovu koncepciju u raznoraznim objavljenim radovima, odnos aktualno ljudskog uma prema znanju svemira kojeg nastanjujemo, odvija se, treba reći, posredstvom raznovrsnih sposobnosti osjetilnih zapažanja, proširenih van uobičajenog kataloga osjetila, u singularitetima nastale i doživljene unutar stanovitog opsega van konvencionalno naznačene osjetilne percepcije i prenosivih učinaka, posredstvom polja kozmičkog zračenja.³

U svrhu jasnoće uporabe tih izraza, razmotrite sljedeće bitne činjenice glede toga.

Percepcija & koncepcija: Percepcija

Sada, dok je srozavanje svjetskih gospodarstava, naročito onih u transatlantskom području dovelo svijet do praga fatalne vrste krize opće fizičko-ekonomske propasti, ja sam prikladno opremljen da mogu izreći određene stvari. To je gradivo koje već dugo poznajem, i koje sam izrekao s relativno najvišom mjerom činjenične i znanstveno činjenične bistrine.

Korijen grješke koja je dovela do ovih okolnosti na koje se sad osvrćem, treba se raspoznati u primjerima kao što je slučaj glupavih doktrina matematičara, doktrina kao što je pojam slučajnih brojeva koju je postavio John von Neumann. Pozivam se, naime, na sad razotkrivenu iluziju koja je ovisila o pretpostavki da je svemir implicitno razgraničen granicama iskustva osjetilnog zapažanja. Takve lažnosti kao von Neumannove, treba pripisati svojstvenom mentalnom životu žrtve vjerovanja u, u biti linearne sisteme: mislim na

sisteme kao onu, namjernu, aristotelovsku prijevaru protiv znanosti poznatu kao Euklidova geometrija, u sprezi s prevarantskom pretpostavkom oblika bez materije, na prijevaru koju sam shvatio kao takvu s 14-15. Bila je to prijevara koja mi je izazvala gnušanje ne samo u mom gimnazijskom školovanju, već jer mi je također otvorila oči na nepodnošljivo lažna, matematički povezana, viđenja fizikalne znanosti nametnuta sveučilišnom programu fizikalne znanosti.

Zašto su učenici u višim razredima i još višem školovanju vjerovali u ovakve stvari? Moj uspjeh kao ekonomiste ne smije se pripisati činjenici da sam ocjenjivan kao više ili manje blizu, no manje od „genija“ među učenicima u to vrijeme, nikad ne postignuvši ocjene „genija“ u tri ispita koja sam polagao u razdoblju od 1934. do 1944.g. Relevantna činjenica leži ne u takvim ispitnim materijalima kao takvim, već u mojoj spoznaji činjenice, tada, kao i sada, da se bolest vjerovanja u Euklidov sustav može dogoditi samo, tada, kao i sada, putem praznovjerja da je Newton otkrio gravitaciju. Takva vjerovanja rađaju se ili iz gluposti, lakovjerne pokornosti autoritetu, ili čak, u nekim slučajevima, zločinačkim porivima nalik na Aristotele koji su bili navodno nadahnuće izmišljotine koja se pripisuje Euklidu.

Bitna je stvar u tome, kao što je Bernhard Riemann naglasio u početnom i zaključnom odlomku svoje docentske dizertacije iz 1854.g., a što sam ja otkrio u dobi od 14-15 kroz razmišljanja na koja su me navele posjete mornaričkom škveru u Charlestownu u bostonskom području.

Čisto formalna, u biti linearna geometrija kao što je Euklidova, sljedbenika delfskog Aristotela, ovisi o pretpostavki da su dojmovi znani kao osjetilna zapažanja, ili izravni prikazi funkcija moći čovjekovog uma, ili, kao što je Adam Smith kopirao Paola Sarpija, u

³ Razmotrite dopisivanje između Maxa Plancka i Wolfganga Koehlera o srodnom gradivu, a također i zaključne odlomke Percy Bysshe Shelleyjeve Obrane pjesništva, u tom smislu.

Wikimedia Commons/Sten Porse

Arhitekt slavne firentinske Santa Maria del Fiore, Filippo Brunelleschi (1377.-1446.), otkrio je da je korištenjem fizičke zakrivljenosti ne-euklidske krivulje lanca mogao konstruirati kupolu koja je bila tako opsežna, da nitko drugi nije znao odgonetnuti kako je izgraditi.

svom djelu **Teorija moralnih osjećaja**. Glede toga, Riemann, slavni učenik Carla F. Gaussa i Lejeunea Dirichleta, daje svijetu uvjerljiv dokaz koji je absolutno suprotan aristotelovskim pretpostavkama. Ljudi vjeruju u takve stvari kao Aristotelove, obično ne jer su glupi, već zato jer su oportunisti.

Odsudna je, dakle, kobna pogreška u euklidskoj geometriji i srodnim pojmovima broja, da je ona beznačajna ne samo u jednom, već nekoliko konvergirajućih pogleda. To je bila lekcija, kao što sam često navodio, koju sam prvo naučio gledajući napredovanje izgradnje u Charlestownskom mornaričkom škveru.: jedino fizičko gospodarstvo, a ne puko matematičko, predstavlja, općenito gledano, kompetentan pokušaj prikaza zakonitog obilježja fizičkih procesa. Odatle, jakost potpornih čeličnih konstrukcija, naprimjer, varira u svojoj *fizičko geometrijskoj* organizaciji, a ne abstraktnoj geometriji.⁴

Razmotrite moje iskustvo u tome.

Pojam fizičke geometrije je temelj mog usvajanja, gotovo dva desetljeća nakon lekcije iz mog iskustva iz mornaričkog škvera, ovaj puta iz Riemannove docentske dizertacije, kad sam je počeo shvaćati, 1953.g. No usvajanje Riemannovog viđenja moglo se kod mene ustvari podrazumijevati u onih nekoliko primjera svijeta Gottfrieda Leibniza kojem sam bio izložen, sve više, kao osnovice odbacivanja Euklida, u višim razredima srednje škole. Počeo sam shvaćati, u razdoblju 1970.-ih i početkom 1980.-ih, da je Riemannovo otkriće udarilo pečat genija na polju konstrukcije prikazane otkrićem Filippa Brunelleschija da je fizička zakrivljenost lančanice [krivulje lanca] bila ključ mogućnosti konstrukcije kupole firentinske *Santa Maria del Fiore*. To je imalo odsudan učinak na mene tada u sprezi s djelom **De docta ignorantia** Nikole Kuzanskog, a nastavilo se Leonardo da Vincijevom obradom zajedničke zakonitosti lančanice i traktrise. Taj pristup odražavao se i u radu Johanna Keplera, sljedbenika Kuze i Leonarda, i još dalje u radu Gottfrieda Leibniza u suradnji s Jeanom Bernouillijem. Izravan izraz

⁴ Napr., nanotehnologija.

važnih viđenja dali su, kao nastavak zadaće u tom smjeru, radovi Abela i Lejeunea Dirichleta, vodeći do sadržaja sljedećeg izdanka, Bernhard Riemannove docentske dizertacije 1854.g.

Stoga, za sve kompetentne pojmove znanosti, Aristotelova (i, prema tome, Euklidova) aprioristička dogma morala se prepoznati prešutno kao mrtvorodenče. Kad sam jednom prihvatio Riemannovu docentsku dizertaciju, i njom obuhvaćeni dublji smisao Abelovog rada (kad je jednom prevarant Cauchy preminuo i dokazi njegovog plagijata otkriveni) kako ga je shvatio Dirichlet i njegov berlinski učenik Riemann, to viđenje Riemannovog rada postalo je moje vlastito.⁵

⁵ Odbacite svaku pretpostavku da je Gauss ikada ustvari bio, u svom vlastitom umu, protiv smjera koji se podrazumijeva u Riemannovom vlastitom radu. Gauss je predstavio posljedice svojih otkrića, no, često je oprezno uskratio neposredan opis izvora svojih dokaza u otkrićima, kao što to očigledno pokazuje Gaussova nevoljnost utvrditi svoje vlastite poglede o točnom obliku sustavne pogreške kod takozvanih „neeuklidskih“ geometrija Lobačevskog i Jonaša Bolyaija. U suštini, unatoč oprečnom mišljenju stručnjaka, Gauss je bio uživatelj tradicije Gottfrieda Leibniza koju je primio preko Abrahama Köstnera, velikog matematičara i znanstvenika 18. stoljeća, pod kojim je zajedno s Zimmermanom, mlađahni Gauss studirao u godinama neposredno prije smrti Köstnera 1800.g. Značajna prijevara javlja se kao komentar u predgovoru triju svezaka Köstnerovog rada. Ti redukcionistički oblici očiglednih osobnosti ironija znanstvenog rada početkom 19. stoljeća, bili su uglavnom posljedica širenja izravnih i posrednih kulturnih djelovanja Britanskog Ministarstva vanjskih poslova u orkestriranju Francuske revolucije i britanske i Metternichove orkestracije Napoleonskih ratova u skladu s modelom britanske orkestracije Sedmogodišnjeg rata, i nastavljenom korupcijom koju je orkestrirao špijunski sustav Metternichovog špijuna G.W.F. Hegela, sve do pada Metternichove moći. Smrću Friedricha Schillera, braća von Humboldt služila su kao središnja referentna točka napretka znanosti i školovanja u Europi. David Shavin slijedio je tragove središnje uloge koju je igrao Dirichlet, zajedno sa svojom ženom, unukom slavnog Mojsija Mendelssohna, a ta Dirichletova tradicija nastavila je

Prema tome, natrag k Platonu!

Nakon moje početne predaje 1953.g. stajalištu u znanosti fizičke ekonomije, prikazane Bernhard Riemannovom docentskom dizertacijom 1854.g., moj daljnji prezir prema *a priori* pretpostavkama Euklidove geometrije, procvjetao je u obliku mog, sve većeg, udaljavanja, ne samo od Euklida kao što sam već učinio u vrijeme moje mladosti, već još dalje od toga, od naivnih pretpostavki točnosti osjetila, do stajališta viđenja prirode čovjeka u smislu kojeg je Riemannova docentska dizertacija naznačila, u izrazima koji idu van dometa mjera osjetilnih zapažanja, što je prava temeljna osnovica znanstvenog razmišljanja.

Najznačajniji ishod ovog viđenja, imao je korijene u stajalištu proučavanja problema postavljenih sa stajališta mog usvojenog zanimanja savjetnika za menadžment. To će se odraziti, tijekom kasnijeg vremena, u mom nažalost sporom, postepenom usvajanju gledišta koje se podrazumijeva u radu akademika V.I. Vernadskog, a počeo sam raspoznavati da njegove vlastite metode imaju korijene u načelima Riemanna. Odsudno svojstvo kroz čitav taj proces razvitka mog intelektualnog nazora, predstavio mi se pred očima krajem 1950.-ih godina kao pojam središnje, odozgor-nadole uloge čovjeka u svemiru, kojoj su drugi vidovi prirode u većini podređeni kao stvar osobnosti istinskih univerzalnih zakonitosti. To gledište uvelike je poboljšalo ne samo moje sposobnosti određivanja pravog stajališta u gospodarskim predviđanjima, već i u mom pouzdanju djelovati na osnovu tog znanja. To je imalo učinak poticanja mog razvoja šireći podlogu takvog oblika

igrati ulogu u znanosti i glazbi tijekom 19. stoljeća, sve do vremena smrti Johannesa Brahmsa. Vidi „Glazbena duša znanstvenog stvaralaštva: Razvoj kompleksne domene Rebecce Dirichlet“, David Shavin u **EIRu** 4. lipnja 2010.

www.larouchepub.com/eiw/public/2010/2010_20-29/2010-23/pdf/30-62_3723.pdf

uspješnog gospodarskog predviđanja koje je postalo jedinstveno i sve više uspješno, sve do sadašnjeg vremena.

Pa tako, sredinom 1956.g, zbog tog specifičnog utjecaja Riemannova rada, dobio sam samopuzdanje u svom predviđanju da će naglo doći do teške recesije cjelokupnog američkog gospodarstva po prilici u veljači-ožujku 1957.

Moj odabir hijerarhije ove organizacije koncepcije znanosti fizičke ekonomije, poprima oblik viđenja podrazumijevanog svemira u silaznom redu, od Stvoritelja, do moći koje se podrazumijevaju u ljudskom umu, odatle na živuće procese općenito, te zatim ne nežive. To, suprotno pojmu sinteze, koja je proces redukcionizma odozdo-gore.

Taj pomak čovjekova gledišta na proces razvoja u svemiru, od „odozdo, gore“ na „odozgo, dole“ prijeko je potreban u određivanju moralne promjene gledišta, od podložnog držanja potčinjenog, na kompetentno usvajanje moralne odgovornosti vođe kao stvar univerzalnih načela, u traženju ostvarenja ciljeva čovječanstva u društvu. Taj pomak je sa potčinjenog koji čeka na usmjerenje odozgo, što se može prilično točno izjednačiti s „prometejskim“ gledištem u sprezi s dobro utvrđenim znanjem pojma organizacije odozgo nadole svemira unutar kojeg čovjek mora naći i raspoznati svoje mjesto, u onoj mjeri u kojoj iskustvo otkrića promijeni položaj s kojeg čovjek odluči kako, kad i zašto će djelovati.

Praktični učinak tog gledišta, prevedenog na izraze kao u praksi poslovnog upravljanja, leži u izvjesnosti da pogreške organiziranog ljudskog gospodarskog ponašanje leže u nedostatku kompetentno razvijenog, odozgo-dole viđenja čovjekove nužne, odozgo dole uloge u svojevolumnoj razradi nužnih poboljšanja aksiomatskih pretpostavki na kojima počivaju svojstvene značajke sadašnjeg

prihvaćenog gledišta, značajke koje se mora razumijeti među onima koji oblikuju odabrane pretpostavke glede podrazumijevaćeg, odozgo dole, viđenja svojstvenih zakonitosti izraženih pretpostavkama glede primjenljivih fizičkih zakonitosti ekonomije.

Tako zamišljenoj ekonomiji kao što sam je ja spoznao, više i više, i bolje i bolje, treba pristupiti, a znanost mora staviti u pravi red upravljanje gospodarskim poslovanjem, u smjeru da ono postane najviši izraz znanstvenog mišljenja, jer na tu činjenicu ukazuje uloga čovjekova stvaralaštva kao autoriteta u svemiru, koje je dokazano nadmoćnije, kao u radu akademika V.I. Vernadskog, od područja biosfere kao i litosfere.

Neuspjeh ekonomista općenito do sada, najupečatljivije, ne tek posljedica loše primjene matematike, već radije, slijepog, gotovo pobožnog vjerovanja u nešto, što je ustvari gubitnički mentalitet koji se podrazumijeva da je svojstven takozvanim statističkim metodama. Važna pogreška pojmova matematičke ekonomije, koju se mora glede ovog razmatrati, leži u nekompetentnosti puke matematike same po sebi za takve uporabe. Najgora od ovih kobnih pogreški je vjerovanje da se predviđanje može zasnivati na pretpostavkama statističkih pravaca kojima se tipično koriste patetični, često implicitno ekonomski kobni, pojmovi financijskih računovođa ekonomske funkcije „pasivnog statističkog tržišta“ umjesto ekonomije koja prolazi kroz promjene zbog napretka, promjene u načelu, koje kao da dolaze izvan, i nadajmo se, iznad granica sadašnjeg života, prema stvaralačkoj moći slijeda otkrića sve viših zakonitosti, primjenjenih odozgo. Najtvrdoglavija od ludorija u svezi s tim je pretpostavka da su monetarno statistička procjenjivanja stvarna unutar fizički funkcionalnog područja. Ponašanje koje se iskazuje na takvoj pretpostavki može, često, više ili manje,

biti pogubno za industrije, čak i time obuhvaćene nacije.

Upravo ono što utjecajni krugovi osoba općenito još uvijek vjeruju, naročito oni koje se smatra dobro obrazovanim, funkcionirajućim autoritetima, bili su uobičajeni izvor svih sistematskih gospodarskih nesreća koje su nacije, ili čovječanstvo općenito, na sebe navukle. Isto načelo patetične lakovjernosti koje potiče ljude na prihvaćanje apriorističke pretpostavke aristotelovca (napr. reduktioniste) sklopa pojmova točnosti osjetila, bitna je grješka na kojoj počivaju više ili manje pogubni neuspjesi nacionalnih gospodarstava. U tim okolnostima, biti protivan može često biti poželjno, no također, kad se time služe neoprezne snage, može se pokazati katastrofalnim odabirom za čitav sadašnji planet. Bitna pogreška je svojstvena *apriorističkim* oblicima pretpostavki glede funkcija čovjekovog osjetilnog zapažanja. Lijek počinje ovako: „Sumnjaj i ispituj gotovo sve što se općenito o tom području vjeruje.“

Najbitniji prvi korak k učinkovitijem hvatanju u koštac s prirodom grješki ukorijenjenih u općenito prihvaćenim krivim vjerovanjima, treba se postaviti unutar otkrića V.I. Vernadskog, otkrića funkcionalne razlike ljudskog ponašanja i onog nižih oblika života, u njegovom razlikovanju noosfere od biosfere. Životinje reagiraju na načelo univerzalne protuentropije, bez znanja što njihov rod radi kao rod glede toga; čovjek kroz svoje stvaralačke sposobnosti izražene u pojmu znanosti, s odlikom sposobnosti njenog ispravljanja, shvaća univerzalnu zakonitost, gdje životinja reagira nesvjesno, a tako rade i poklonici Adama Smitha, na zapaženi osjet užitaka i boli posljedica. Uzrok, i neophodan temelj postojanja napretka ljudske vrste je svojevoljan, radije nego slijepo refleksne pretpostavke koje upravljaju ponašanjem čistog statističara.

Percepcija & koncepcija: Koncepcija

Toliko rečeno o neposrednom prijašnjem sklopu građe, usredotočite se sad na osebujno čovjekovu funkciju koncepcije. Tu se suočujemo sa sadašnjim prevladavajućim mnijenjem koje se mora shvatiti pogrešnim. Vraćam vam pozornost na, stoga, na ono što sam napisao u radu „Razaranje 'razaranja razaranja'“.

U osnovnim oblicima više matematike, kad se primjenjuje na fizikalnu znanost, mi reagiramo na stvarne ili zamišljene pojmove osjetilnih zapažanja. Sve do današnjeg dana, ono što znamo o civiliziranom životu općenito, funkcionira obično u ovisnosti o populariziranom pretpostavkama koje pripadaju pojmovima osjetilnih zapažanja kao takvih, i to jednako kod uobičajeno svakidašnje i više matematike.

No, kao što sam istaknuo u tom upravo objavljenom radu, Bernhard Riemann, u trećem odlomku svoje docentske dizertacije iz 1854.g., naglašava urođenu nekompetentnost matematike kod viših funkcija fizikalne znanosti. Vratio se na temu para početnih odlomaka te dizertacije, o predmetu neuspjeha svojstvenih modernoj matematici koja se predavala do tog vremena. Ovaj puta, u zaključnom odlomku te dizertacije, napao je izvore te klase neuspjeha, obraćajući se na područja dokaza koji leže van kompetencije takve matematike, na područjima vrlo velikog i vrlo malog eksperimentalne fizikalne znanosti.

Pa kad je to Riemann jednom rekao, znamo da kad s bavimo njegovim radom moramo vidjeti veliku, sistematsku manu u matematici kao takvoj, glede toga što ne uzima u obzir svemir, jer propušta dosegnuti što Riemann ukazuje kao relevantno vrlo veliko i vrlo malo. Tako se čak i izdavača **Riemann Werke**-a,

Heinricha Webera, moglo zavarati da usvoji grubu omašku Rudolfa Clausiusa glede Riemannovog „Ein Betrag zur Elektrodynamik“.⁶ Time treba naglasiti dvije odsudne poante od vodeće važnosti ovdje. Prvo, sve što obuhvaća veće područje koje Riemannov zaključni odlomak njegove docentske dizertacije navodi, mora se uzeti kao uključujući dokaz pri određivanju svake prave fizičke zakonitosti. Drugo, kao što aristotelovska lažnost Euklidove geometrije tu stvar ontološki oslikava, ne može postojati nikakva istinska zakonitost na kojoj počiva euklidski pristup.

Bio je to izvor pogreške u geometrijama Nikolaja Lobačevskog i Janoša Bolyai koje su oni smatrali ne-euklidskim, a o kojima se Gauss suzdržao dati izravnu obradu, već je radije upozorio svoje dopisnike da se kane tog predmeta.⁷

⁶ **Riemann Werke**, str. 288-289. Rieman je bio sudionik u odsudnom pokusnom radu Gausa i Wilhelma Webera. Upravo to je bilo predmet napada Heinricha Webera (nije u rodu) u sporazumu s matematičarima Clausiusom i Hermannom Grassmannom. Pokus koji je potpuno diskreditirao Clausiusa i Grossmanna u toj stvari je dobro poznati i obihvaća poznatu zakonitost koju se može lako predočiti jer taj pokus proizlazi iz Wilhelm Weberove uloge kao vođe u tom otkriću. Izmišljeni „Drugi zakon termodinamike“ bio je izdanak tvrdnje koju su iznijeli matematičari Clausius i Grossmann. [**Bernhard Riemanns gesammelte Mathematische Werke** (Heinrich Weber, izd.) 1902.]

⁷ Gaussovo aktualno poznavanje zakonitosti neeuklidske geometrije bilo je odraz upliva prvog njegovog profesora, velikog Abrahama Kästnera, koji je bio vodeći matematičar (i istaknuti polimat/polihistor--osoba koja posjeduje općenito znanje u mnogim područjima znanosti) krugova 18. stoljeća kao što su bili oni Gottholda Lessinga i Mojsija Mendelssohna. Ponajprije, Kästner je bio vodeći njemački zagovornik Benjamin Franklinove uloge u utemeljenju Sjedinjenih Država, zbog čega nije baš bio omiljen u razdoblju 1790.-ih poslije Francuske revolucije. Stoga, Gauss, koji je shvatio Kästnerovu koncepciju „neeuklidske geometrije“, dok je bio njegov student, imao je odlična razumijevanja na području lične sigurnosti odbivši izravno objelodaniti tu stvar u vrijeme razgovora o prijedlogu Jonaša Bolyaija. Tek nakon uloge Lejeunea Dirichleta i

Formalno gledano, pristup otkrivanju rješenja pripisali su da leži unutar rada Lejeunea Dirichleta i Riemanna gdje govore o Abelovim funkcijama. Inače, za laika, početni odlomci Riemannove docentske dizertacije naznačuju osvrt na taj problem.

Moj vlastiti lični autoritet u toj i srodnoj građi ležu unutar područja znanosti fizičke ekonomije. Autoritet, koji se može naći u tom pristupu može se prilično točno naznačiti kao odraz učinka svojevrijednih stvaralačkih moći ljudskog uma koje prožimaju ulogu čovjekova otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti na polju fizičko-ekonomske prakse, i, prema tome, na svakom kompetentnom pristupu određivanja zakonitosti fizičke ekonomije.

Problem kojeg primjedbe u zadnjim odlomcima postavljaju, trebale bi nas nagnati da svratimo pozornost na praktični dublji smisao Eshilove **Prometejeve trilogije**. Budući nema sumnje da su uzastopna, kvalitativna napredovanja ljudskog znanja i uporabe vatre, temelj održivog ljudskog napretka gospodarstva i inače, stoga mi koji smo upućeni u takve probleme danas, imamo relativno jedinstvenu kompetenciju razotkriti prijevaru suvremenih, prešutno masovno ubojitih obmana takozvane „borbe za očuvanje okoliša“.

Kao što sam već rezimirao u završnom dijelu mog rada „Razaranja 'razaranja razaranja'“ važnu poantu, kompetentni ključ modernoj znanosti mora se nalaziti u pojmu „čovjekova uma“ koji nije podudaran s osjetilnim percepcijama kao takvim. Poglavitito, u nastavi matematike kao takve, uopće se ne daje mjesta

Bernharda Riemanna to, što je Gauss stvarno otkrio, našlo je odraza kod Dirichleta i Riemanna, i drugih, u sklopu gradiva Abelovih funkcija. Treba zapaziti da je relevantno djelo triju svezaka Abrahama sadržavalo suvremeni predgovor, kojeg je naručio izdavač a u kojem je intelektualni patuljak nabrojio sadašnje standarne prevare protiv Kästnera.

aktualnoj funkciji čovjekova stvaralaštva, iako su fizički učinci takvog stvaralaštva najznačajnije pojave fizikalne znanosti! Statistika spada u područje ekonomskog patologa, ne u područje čovjekova stvaralačkog napretka.

Na ovo se ne smije gledati kao na stvar misticizma. Stvaralaštvo u fizikalnoj znanosti odnosi se, u biti, na uvođenje nečeg što će biti fizički djelotvorno, ali, obično, još nije postojalo ni jednim prije raspoloživim sredstvom. Prema tome, nije slučajno, da se bitni korijen djelotvornog stvaralaštva nalazi, kao što je uporaba Albert Einsteinove violine, u moćima sposobnosti ljudskog uma glede Klasično umjetničkih modela kompozicije na području osebujno ljudske mašte.

Stoga, naprimjer, relativno najznačajniji uzrok intelektualnog srozavanja pameti zadnjih pokoljenja čak i takozvanih „obrazovno najboljih“ slojeva fizikalne znanosti, bio je učinak zlonamjernih utjecaja kao što su, naročito, egzistencijalizam, i, specifično, programi kao što je Europski Kongres za slobodu kulture u razdoblju nakon 2. Svjetskog rata. Bjesomučno pozitivistička literatura zadnjih i suvremenih „znanstveno otužnih“ novotarija, tipičan su primjer oštećenja uma koje se pokazuje u takvim popularnim zabavama, i slično, kao onim poslije 2. Svjetskog rata do danas. Nikakva aktualna načela se ne dopuštaju u takvom okružju. „Znanstveno otužni“ proizvodi, a to su oni koji su, istovremeno, propaganda skrojena za mališane na osnovu „zelenih“ ciljeva, su najjasniji u svom izražavanju suvremenih usmjerenja u pozitivističkoj izopačenosti.

Sve što se treba znati kao Klasična umjetnička kompozicija, izražava se kao proizvodi istog naglašavanja istine načela (zakovitosti) koju smo u stanju otkriti, a koja ima učinak na umove sukladan stvaralačkom znanstvenom otkriću dokaza univerzalne zakovitosti, kao što

se takav slučaj podrazumijeva kod Albert Einsteinove violine.

Sasvim prirodno, to područje stvaralaštva koje dijele valjano otkriće fizikalno-znanstveno i Klasično umjetničko stvaralaštvo, leži van granica moći čovjekove osjetilne percepcije kao takove. Stoga, takve koncepcije kao redukcionistička matematika kao takova, ustvari ne postoje na području gdje počivaju stvaralačke moći ljudskog uma.

Stoga, problematična svojstva redukcionističke matematike kao takove, kao taj posebni oblik nekompetentnosti poklonika Aristotela i Euklida, ili svih modernih empirista i pozitivista, obuhvaćajući i u biti fašističke ideologije egzistencijalista škole „kreativne destrukcije“ društva, Nitzschea, Sombarta, i Schumpetera, izražavaju se najbjelodanije u njihovoj mržnji prema Klasičnoj umjetničkoj kompoziciji i mržnji prema temeljenju ljudske kulture na stvaralačkom načelu prijezira prema oblicima redukcionizma kao što je empirizam.

Umjesto toga, te moći stvaralaštva čiji je tipičan primjer uspješno Klasično umjetničko stvaralaštvo, izvor su nadahnuća o kojem ovisi kompetentna fizikalna znanost i njena [fizička] matematika.

Ljudski um: sažetak

Tijekom zadnjih nekoliko godina došlo je do grozne, rastuće stope destrukcije američkog i europskih gospodarstava, naročito nakon korumpirane oporbe, od strane ljudi kao Barney Frank i drugih, u njegovoj rušilačkoj sabotaži mog programa koji je mogao spriječiti sadašnju gospodarsku krizu SADA: moj *Zakonski prijedlog zaštite kućevlasnika i banaka* 2007.g.⁸ Taj zakonski prijedlog, iako su ga spriječili, bio je, ipak, djelotvorno isplaniran te je potaknuo niz

⁸ Homeowners and Bank Protection Act, na engleskom vidi: www.larouchepac.com/hbpa

materijala s moje strane i mojih suradnika, koji su iznijeli nužne, zakonite mehanizme spašavanja ne samo naših SADA već i cijelog svijeta, od sadašnjeg nasrta, ubrzavajuće krize sloma gospodarstva cijelog svijeta, koja sada dosiže točku prijelomnice.

U takvim okolnostima koje upravo tako stoje preda mnom u mojoj sadašnjoj funkciji protivnika svjetske sada najzlostnije pogrešno vođene ekonomije, čvrsto sam odlučio predstaviti niz obrada gradiva koje se mora shvatiti kao mogućnost spriječavanja svjetskog, neposredno prijetećeg, silaska u najdublje mračno doba, srozavanje, koje sad doživljavaju transatlantske civilizacije do sada, srozavanje koje će, ako se nastavi, odnijeti sa sobom čitav svijet u ponor. Taj lijek zahtijeva korak po korak postupak niza aproksimacija, odabir koji zahtijeva određene korake važnih priprema uma vodećih i drugih krugova u raznim dijelovima svijeta.

Glavna potreba je bila razviti razumijevanja, kod pogodnih krugova među narodima, višeg sklopa tih načela na kojima počiva sabrana moć uvida čovječanstva u istinite fizičke zakonitosti gospodarskog napretka čovječanstva. Nužna načela na koja treba ukazati u tu svrhu, odnose se na ustvari stvaralačke moći ljudskog uma koje leže izvan i iznad doktrina s korijenima u ograničenom carstvu osjetilne percepcije. To je značilo nuždu koja jasnije treba odrediti razliku osjetilne percepcije od onih stvaralačkih moći uma

koje najudobnije sjede unutar područja Klasičnog umjetničkog modela jedinstvenog čovječanstvu među svim živim bićima—isključivši, time, moglo bi se reći, osobe liberalnih rodova.

Pothvat kao taj zahtijeva da se prikazivanje stvaralačkih moći po kojima se ljudski rod razlikuje od životinja, ne određuje procesima osjetilnog zapažanja kao takvog, već, umjesto toga, predstavljaju viđenje koje gleda na osjetilna zapažanja kao na korisne mehanizme, ali koje svojstveno navode na krivo mišljenje, mehanizmi koje treba podvrći svojevoljnoj, svjesnoj primjeni tih ustvari stvaralačkih moći koje moraju sprovesti naredbu u djelo nad tim inače krivo navodećim koncepcijama u sprezi s pukim osjetilnim zapažanjem kao takvim. To su moći mašte koje se najprisnije mogu izraziti u obliku Klasično umjetničke kompozicije.

Stvarni ljudski um

U nehatnom popularnom mnijenju podrazumijeva se danas, kao naprimjer u jednostavnoj matematici, da postoji uvelike zanemareno suglasje između univerzalnih zakonitosti i onog što bi čovjek mogao pretpostaviti kao ishod prouzrokovan ali nepredviđen matematikom. Pogreška u takvim lažnim, no unatoč toga popularnim pretpostavkama, ovisi o vjerovanju u naizgled instinktivnu, relativno jednostavnu, ali krivo pretpostavljenu kao zakonitu, suglasnost osjetilnog zapažanja smatranog kao „točnost osjetila“ sa zakonitim redom stvarnosti svemira kojeg nastanjujemo.

Stvaralaštvo u fizikalnoj znanosti ima korijene, kao Albert Einsteinovo korištenje svoje violine, u sposobnosti čovjekova uma u „Klasično umjetničkim načinima kompozicije na polju osebujno ljudske mašte“. Einstein ovdje prikazan u siječnju 1931.g.

Ispravljeno očitavanje iskustva bilo bi onda, da sve ono što smatramo osjetilnim zapažanjima nisu stvarnost u sebi i po sebi već su tek vidljive sjene koje baca nevidljiva stvarnost koja je, međutim, podložna spoznaji. Stvarnost čovjekova znanja ne leži unutar tih sjena, već, radije, u ustvari zdravom, ljudskom umu, koji, po svojoj prirodi, očitava osjetilna zapažanja kao puke sjene koje baca nevidljiva stvarnost.

Da bismo tu stvar osvijetlili, razmotrite aktualno otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije Johannesa Keplera, kao što su ti relevantni eksperimentalni dokazi izneseni u njegovom djelu **Harmonije svjetova**. Svedeno na najbitnije, Keplerov dokaz smješta zakonitost univerzalne gravitacije, ne u osjetilno zapažanje, već u paradoksalni kontrast istodobnih, no uzajamno proturječnih odlika osjetilnih zapažanja, odnosno u kontrastnom pojmu kvazi-vizualnih i harmoničkih područja. Stoga, stvarnost ne leži unutar osjetilnog zapažanja, već u eksperimentalnoj pronicljivosti čovjekova uma u kontrastnoj koincidenciji dvaju ili više, uzajamno isključivih, ali postavljenih jedan uz drugog, pojmova osjetilne percepcije.

Prema tome, nekompetentnost popularnog modernog pogrešnog očitavanja pojma zakonitosti gravitacije, kao na primjer onog kojeg su poklonici Isaac Newtonovog kulta prihvatili.

Da ponovim tu točku, osjetilna zapažanja trebali bismo smatrati kao poredani niz znanstvenih instrumenata koje čovjekov aktualni um očitava. Tko je, i gdje, osoba koja očitava te dotične nepouzdate instrumente, i kojom metodom? Zamislite si funkciju osjetila kao instrumente u kabini svemirskog broda. Pilot tog broda nema izravno zapažanje fizičkog prostorvremena kroz koji se njegov brod kreće; on mora smatrati očitavanja brodskih navigacijskih i srodnih

instrumenata, kao sjene koje baca nešto što taj pilot nije u stanju izravno zapaziti.

Takav je odnos svakog kompetentnog znanstvenika, i drugih takvih osoba, prema svemiru kojeg nastanjuje. Istina doživljava leži ne u osjetilnim zapažanjima kao takvim, nego u mogućnosti rješenja neuskладivih proturječja među njima. Točno tako je Kepler izvorno, i jedinstveno, naznačio svoje otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije.

Slično tome, u načelu, Albert Einstein je proučavao keplerovo vlastito otkriće gravitacije, u namjeri izvođenja dokaza, iz Keplerovog vlastitog otkrića, dodatnih kvalifikacija znanih kao teza da je svemir unutar kojeg postojimo, konačan ali nije omeđen nikakvim vanjskim čvrstim granicama. To se podrazumijeva kao isti pojam potpunosti zvjezdanog niza kao konačnog, u što su se veliki navigatori preoceanskih plovidbi pouzdavali. Moramo plan svemira crtati, u svakom smislu, ne kao stvar osjetilnog zapažanja, već pomoću stvaralačkih moći ljudskog uma.

Teškoća koju takve činjenice predstavljaju osobi koja se pouzda u poredak tako određen sa stajališta redukcioniste, predstavlja neizbježnu stvarnost ontološkog sukoba definicije područja koje se podrazumijeva kod osjetilne percepcije kao takve, u suprotnosti s ontološkom stvarnosti ljudskog uma, koji očitava te percepcije. Čini se kao da nastanjujemo dva različita svijeta u isto vrijeme. Koji je onda stvaran? Točan odgovor je: Mi smo stvarni.

Tu stvarnost, koju izražavaju stvaralačke moći uma čovjeka pojedinca, dano nam je spoznati putem posredstva koje možemo s pravom naznačiti specifično stvaralačkim moćima čovjekova uma. Drugačije rečeno: svemir znamo do one mjere do koje možemo djelotvorno prikazati čin svojevolutnog otkrića novo shvaćene zakonitosti djelovanja.

Najbliži problem sada, kojeg ovakvi pojmovi predstavljaju neobrazovanom ljudskom umu, je taj, što svemir kojeg pripisujemo osjetilnom zapažanju, sam po sebi i u sebi uopće ne prepoznaje načelo stvaralaštva. Stoga za stvaralačke moći čovjekova uma, kao i za Heraklita, *ništa ne ostaje nepromijenjeno*, a to se očituje i u Platonovom paradoksu **Parmenide**. Kod zdravih stanja čovjekova uma, stvaralaštvo izraženo kao fizikalno znanstveno, ili usporedivo otkriće zakonitosti, do kojeg čovjekov um dolazi, način je umovog pristupa dobro određene stvarnosti stvaralačkog svemira kojeg mi ustvari nastanjujemo. To stanje aktualnog čovjekova uma izražava se prvenstveno doživljajem Klasičnih načina stvarnog stvaralaštva na području vrsta Klasične umjetničke kompozicije, kao što se to podrazumijeva u zaključnom odlomku Percy Bysshe Shellyjevog djela **Obrana pjesništva**, ili John Keatsovoj **Odi grčkoj urni**. Isto tako, Eshil, Shakespeare, Lessing, i Friedrich Schiller uspijevaju ocrtati sliku stvaralačkih umjetničkih duša, onih za nebo, ili za pakao. *Sve drugo je ludilo!*

Podrazumijeva se u tome, da ako niste kreativni, u smislu ironija od kojih je Klasična umjetnička kompozicija sastavljena, onda niste još vjerni sami sebi, što je muka zajednička većini ljudi koje sam susreo do sada. Odatle proizlazi raširen, egzistencijalistički očaj onih koji od toga pate. Odatle pak, biti zdrave pameti znači biti besmrtni u stanovitom, vrlo stvarnom smislu, u svom postojanju u stvaranju napretka za budućnost. Tijelo umire, ali istinski plodovi stvaralačkog ljudskog uma, kao što je otkriće prave fizičke zakonitosti, ili Klasične umjetničke kompozicije, besmrtni su utjecaji u vidu izraza budućnosti koju duša istinski stvaralačkog intelekta nastanjuje.

Značajan neuspjeh redukcionističke matematike u tom smislu izlazi tako na vidjelo. Počelo te egzistencijalističke krize leži u pripisivanju pojma stvarnosti

pukim sjenama koje treba raspoznati kao osjetilna zapažanja, zarazu ljudskog uma i njegova osjećaja samosvojnosti, zarazu tipičnu strahovanju žrtve pred ontološkim (tj. „egzistencijalističkim“) očajem.

Funkcija Klasične kompozicije

Ako ste ljubitelj dobre izvedbe Klasične glazbene skladbe, prizvali ste bolno, možda čak, s malo bijesa, to što prolazi kao norma standardne predstave dvaju sklopova preludija i fuga Johanna Sebastiana Bacha. Klasični umjetnički um živi u, i za budućnost, a ne kao uredno poredane mrtve stvari.

Uzmite slučaj koji to pojašnjava, uporabu ne-euklidske lančanice Filippa Brunelleschija kao obaveznu metodu fizičke zakonitosti na kojoj je počivala uspješna konstrukcija kupole firentinske crkve *Santa Maria del Fiore*. Pogledajte na splet toga i srodnih vidova Brunelleschijevih otkrića i značajnog rada slavnog utemeljitelja kompetentne osnove moderne fizikalne znanosti (i više), izražen djelom **De docta ignorantia** kardinala Nikole Kuzanskog.

Takvo je bilo rođenje onog što je bilo, ne ne-euklidska geometrija, već jedina kompetentna alternativa, protueuklidska zakonitost čiji je izraz za fizikalnu znanost bila Arhina konstrukcija pravog udvostručenja kocke,⁹ i slavni dijalozi njegovog prijatelja Platona koji se odnose na univerzalne znanstvene zakonitosti kao takve. Isti pojam mora se primjeniti na Bachove skladbe, i njegovu znanstvenu pronicljivost glede zakonitosti ljudskog pjevačkog glasa, glede dobro ugođenog sustava zasnovanog na približno $C=256$

⁹ Usporedi, Eratosten o Arhynom udvostručenju kocke.

izrazu protu-aristotelovskog i protu-redukcionističkog, načela.¹⁰

William Empsonovih **Sedam tipova dvoznačnosti**, iako, u biti moderno djelo sastavljeno u sklopu modernog okružja, predstavlja mnogim svojim pobornicima, uključujući i moje nepokolebljivo divljenje, nakon prvog čitanja knjige koju sam kupio u dućanu pri kraju ulice kojom sam prolazio na putu mojih čestih posjeta Bostonskoj javnoj knjižnici; načelo koje on podržava, nije bilo samo jedinstveno u svoje vrijeme, već se mora visoko cijeniti zbog svoje veće važnosti kao izraz načela ironije poznate uporabama Klasičnog engleskog jezika u transatlantskom području. Načelo ironije, čija srž je metafora, bit je sjena koje bacaju stvaralačke moći čovjekova uma, jedna izvrsnost izraza dosta dalekog od okruženja stilskog priručnika *New York Times*-a, i beživotnih gramatičara u širem smislu. No, ne zaboravite obaveznu ulogu tog

¹⁰ Tijekom 1980.-ih i ranih 1900.-ih, većina vodećih klasičnih pjevačkih glasova transatlantskog svijeta, a također i brojni instrumentalisti, znali su da Bachov dobro ugođeni sustav ovisi o C-256, i da je bio jedina korektna norma vježbanja i uporabe ljudskog glasa u pjevanju. Isto je bilo, ustvari, i za glazbene instrumente vrijedne spomena. Današnje daleko rašireno upropaštenje onog što je postalo poznato kao europska Klasična glazbena kultura nastupilo je u vidu egzistencijalnog silovanja ljudskog uma i umjetničke ljepote s težištem na pokretanju bjesomučno egzistencijalističkog stvaranja buke prouzrokovane duhom utemeljenja, poslijeratnog —nakon 2. svjetskog rata—Kongresa za slobodu kulture (CCF) 1950.g. Dok je Dullesova strana elemenata u sprezi s američkom CIAom pokušala prikriti svoju prljavu stražnju stranu glede toga pretvarajući se da je zamjena glazbe i ljepote kakofonijom bila „nevina i protu-komunistička“, egzistencijalistička buka i ružne mrlje boje, koje je CCF promicao ispalo je da su bili sustavno upropaštenje i ljepote i zdravog razuma transatlantskih kultura danas. Dogma „više temeljne frekvencije glasa“ bila je samo jedna od masivne gomile nepristojnosti sakupljenih pod povremenim vodstvom Sidneyja Hooka, mog istaknutog, zakletog protivnika, kao u slučaju poznate debate u prosincu 1971.g.

zareza, kao stvaralački bremenitog trenutka uzimanja daha, neophodno neizrečenog u tom prolaznom času, a sve u svrhu izraza određene aktualne ideje.

Pa zatim, gdje su prave oči u Rembrandtovom Aristotelu dok promatra Homerovo poprsje? Homer pak gleda, sasvim bjelodano, izdubljenim očima, i to s očitim prijezirom, ili, možda, gađenjem u kojem ja sudjelujem potpuno, svoju metu Aristotela, kao praznu glavu prikladno sličnu duhu glupog cara Nerona. O kakvom napitku bi mogao ovaj nečasni trovač, Aristotel, razmišljati?

Kao preludiji i fuge Bacha, nedovršeni trenuci između nota ostvaruju se samo u anticipaciji časka budućeg razvoja. Postoji time predstavljena napetost, koja ne će dopustiti da ironije neprimjetno prođu. Što je um umjetnika, i slušatelja zgrabilo, baš u momentu između nota? Baš kao anticipacija koju Rembrandtova predstava Homera i Aristotela izražava? Klasična umjetnička kompozicija, i budućnost nalaze svoju osebujnu podudarnost u usmjeravanju trenutka nakane punog strasti u smjeru stvari koje će tek postati. Takva je bitna, moglo bi se reći, ontološka stvarnost, zamišljenog nagovještaja budućnosti. Takva je uloga koju posredstvom violine igra Albert Einsteinova violina.

Stvaralačka funkcija u ekonomiji

Najbitnije sagledavanje razvoja znanosti fizičke ekonomije, leži u uspješnom trudu sjedinjenja vremena i prostora kao jedno, kao u dimenziji kozmičkog zračenja koje zamjenjuje opsjednutost praznovjerna uma fantazijom znanom kao samostojeći prostor.

Među relativno jednostavnijim prikazima te teze, treba raspoznati obaveznu potrebu povećanja relativnog intenziteta

Načelo ironije, čija srž je metafora, bit je sjena koje bacaju stvaralačke moći uma. Na slici, u Rembrandtovoju slici „Aristotel promatra poprsje slijepog Homera (1653.). gdje su stvarno Aristotelove oči? Tko ustvari vidi?

ulaganja fizičkog kapitala i gustoće protoka energije, nužnih u spriječavanju procesa trošenja odnosno opadanja u svakom nastavljanju ustaljene razine gustoće protoka energije djelovanja, po glavi i po četvornom kilometru, u svakom gospodarstvu.

Donkihotovsko davanje prednosti vjetrenjačama, i također, naveliko rasipnoj ludoriji oslonca na solarne panele, jednostavno je suludo glede fizičke ekonomije, i podrazumijeva se takvim u svojim sigurnim posljedicama za ciljano čovječanstvo, jer je masovno ubilačko kao što bi svaki oživljeni Adolf Hitler samo mogao poželjeti.

Svratimo pozornost natrag na Eshilov **Okovani Prometej**.

Korijene imperijalističkog sustava sa središtem u drevnom i srednjovjekovnom Sredozemlju, kao, u Delfskom kultu, u Rimu, i habsburškoju tiraniji, a kasnije, pomak u preuzimanju tog drevnog zla Delfskog kulta od Britanskog carstva, ili mletačkog monetarističkog sustava, te Rimskog carstva i Bizantskog carstva, treba raspoznati u pozornom razmatranju izvora kao što su Homerovi epovi i Eshilove drame. U početku sredozemne pomorske kulture i uspona kasnijeg Britanskog oceanskog carstva, sve do današnjeg dana.

Ključ kojeg treba očitati kod Homera i

Eshila, kao u njihovim opisima čudnog razlikovanja „bogova“ i pukih „smrtnika“. Bitna, funkcionalna nakana usađena u tim razlikama obilježje je primjene imperijalizma, koja se izražava proširenjem naslova „bogovi“ na silazak morskih skitnica, čije tragove se može pratiti do sinova prilježnice Olimpije, i bijednih podanika tiranije kojima je vladao, naprimjer, legendarni Posejdon.

Kao što je Eshil dobro pojasnio onima, koji su smogli prisebnosti stati i razmisliti, središnja odlika tog oligarhijskog sustava navodnih „bogova“ koji kraljuju nad „prezrenim smrtnicima“, leži u bitnoj razlici čovjeka od životinja, kao što su carski šišmiši u virtualnom zvoniku kraljice Elizabete II, i također povrće: čovjekova uporaba „vatre“, ili kao što mi pišemo modernijim rječnikom, nužnom povećanju gustoće protoka energije, koje

smo da sada savladali i primijenili u svrhu ne samo napretka ljudskih uvjeta života, nego čak i spriječavanja pada u izopačenost i nemoralnost. Tako sad imamo jezgru načela Eshilove **Prometejeve** trilogije.

U zadnje relevantno vrijeme, nakon Vestfalskog mira 1648.g., ta tema napretka čovjekovih uvjeta života, u sprezi s odjekom imena Renesanse kao što su ličnosti znanosti Niccolò Brunelleschi i Nikola Kuzanski, predstavljala je snažan izazov trenutno oslabljene snage zla inače znanog kao pomorsko, monetarističko lihvarstvo Venecije. Renesansa vođena Firencem, bila je izraz stranke koja je iznjedrila, nakon groznog Mračnog vijeka Europe krajem 14. stoljeća, opću renesansu uvjeta života i potencijalne gustoće napućenosti europske civilizirane kulture. Bilo je to načelo opće renesanse, koja se uzdigla pod vodećom ulogom Firence u njoj Renesansi, i koja je oživjela ponovno Vestfalskim mirom 1648.g.

Kroz čitavo polje razdoblja razvoja civilizacije sa središtem u Europi nakon novnog naglog skoka u moderno društvo početkom 14. stoljeća i njenih razdoblja velikih napredovanja općih ljudskih prilika, Europa je, uglavnom, porazila drskost habsburških tiranija. Međutim, poraz britanske imperijalne marionete od SADa, pod vodstvom Predsjednika Abrahama Lincolna, ne samo da je oslabila moć anglo-holandskog i srodnih načina života u uvjetima afričkog ropstva (koji je uživao veliku pomoć od britanske marionete znane u 19. stoljeću pod imenom Španjolske monarhije), već su posljedice poraza britanske marionete zvane Konfederacija i završetak radova na bitnom spoju transkontinentalnog sustava željeznice, stvorile prilike koje je Britansko carstvo smatralo smrtonosnom prijetnjom samom nastavku postojanja tog Britanskog carstva.

Iz toga, nakon tog vremena (1876.g.) Britansko carstvo je držalo na umu takozvanu „geopolitičku“ prijetnju koju je za njih predstavljalo širenje transkontinentalnih željezničkih sustava, sustava koji su bili u postupku koji je ostvarivao uvjerljivu prijetnju daljnjem postojanju britanskog pomorskog imperijalizma kao krvožednog tiranina ovog planeta. Mi, među inima, bili smo neprestano žrtve, na jedan ili drugi način, zvjerstava koje je Britansko carstvo pokretalo, nakon svrgnuća Bismarcka Njemačke, 1890.g.: pomoću ponavljajućih, i ustvari ustrajnih pokretanja i drugih provokacija stalnog stanja ratova i revolucija, od 1890.g. do današnjeg dana.

Pokušaji Britanaca i njihovih agenata kao što su tipovi američkog Wall Street-a, potisnuti razvoj nuklearnih izvora u SADu, odsudan je ključ shvaćanja koraka koje moramo poduzeti u svrhu održanja pa čak i daljnjeg postojanja naših Sjedinjenih Država, i obrane drugih područja obiju Amerika i Azije, od izumiranja ove moderne države, koja je oživjela Vestfalskim sporazumom 1648.g., a koja sad drži civilizaciju Euroazije i obiju Amerika o tankom, raspucanom koncu iznad ponora koji je već sada stečevina anglo-holandsko-španjolskih postupaka i srodnih postupaka Wall Street-a protiv Afrike.

Izreka poznatog britanskog agenta Alexandera Parvusa „trajni rat, trajna revolucija“, bit je zla koje prijeti civilizaciji čitavog planeta, sada.

Ako se ovakvo usmjerenje ne promijeni, Bacha se ne će moći čuti, čak i tamo gdje se i note čitaju, a čak i oni koji znaju note ne će čuti. To bi moglo biti isto kao da tu ulogu preuzimu čimpanze!

Budući su današnji imperijalizmi u biti transatlantske institucije, i budući su sredstva ratovanja i srodna zla instrumenti koje se uporabilo u svrhu

NASA

Okončanjem dugotrajne vladavine onih koji sebe proglašavaju „bogovima“, možemo ovladati vještinom „vatrene uznesenja“ čovječanstva prema dostignuću naše nadolazeće sudbine među zvijezdama, gdje ćemo nastaviti služiti Stvoritelju zvijezda“. Na slici Svemirski šatl Atlantis uzljeće, 16. studenog 2009.

prouzrokovanja općeg uništenja čovječanstva, neophodno je da se svi podsjetimo da je upravo suština zla nastaviti promicati, ili, bodriti na svaki način grabežljivi način života skupine onih koji se zamišljaju „bogovima“ i koji

su divljački odlučni iskorijeniti sve što bismo mogli zvati „civilizacijom“, a što ima nakanu svesti ljudsko stanovništvo svijeta na predcivilizacijske uvjete razdoblja „crne smrti“ Europe 14. stoljeća.

U ovom času opoziv sve luđeg britanskog imperijalnog čovjeka, Predsjednika Baracka Obame stoji, iako samo privremeno, na pragu svjetske povijesti, i prijeći put izbjegnuću sadašnjeg nasrta sile koja će, ako se ne zaustavi, kao da je na ulicama samog Londona, značiti smak civilizacije širom svijeta. Liječenje počinje slanjem jasnog, bolesnog idiota, Obame, na brižnu skrb za mentalne pacijente koja mu je veoma potrebna, a nas pušta kročiti snažno naprijed, u službi brige za istinsko čovječanstvo, što znači okončanje dugotrajne vladavine onih koji sebe

proglašavaju „bogovima“, čime možemo ovladati vatrenim uznesenjem čovječanstva prema dostignuću nadolazeće sudbine među zvijezdama, gdje ćemo nastaviti služiti Stvoritelju zvijezda.